

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 2-A DUPĂ PAȘTI

(a Sf. Apostol Toma)

SF. SFINȚIT MC. VASILEVS,
EPISCOPUL AMASIEI; SF. GLAFIRA;
SFINȚII MUCENICI CHIRIL,
CHINDEU ȘI TASIE DIN AXIOPOLIS
(CERNAVODĂ)

Tinând seama de toate acestea, Toma nu mai apare deloc drept o excepție în grupul Apostolilor. Necredința sa nu pare a fi neapărat mai mare sau mai vinovată decât a celorlalți dintre frați. Toma n-a fost prezent la arătarea Mântuitorului din prima zi a Învierii, Duminiică, și nici nu a vrut să primească mărturisirea celorlalți ucenici. El a pretins o experiență personală a întâlnirii cu Hristos Cel înviat: „Dacă nu voi vedea în mâinile lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în locul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta lui, nu voi crede” (Ioan 20, 25). Experiența pe care o pretinde Toma este una directă și progresivă: mai întâi să vadă, apoi să pipăie. Numai așa ar fi fost el gata să accepte identitatea dintre Iisus Cel răstignit și Cel pe Care-L văzuseră ceilalți ucenici și despre Care mărturiseau că El este Însuși înviat. Acest mod de a-și fi exprimat pretenția va fi determinat calificarea sa de către Mântuitorul ca „necredincios”, un epitet cu care Toma a și intrat în conștiința creștinătății.

Următoarea arătare are loc după opt zile, adică în Duminica următoare, prezent fiind și Toma. Mântuitorul îi zice lui Toma: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios”. Evanghelia ne spune că Toma n-a mai fost deloc necredincios. Mărturisirea pe care o face el acum nu este o simplă declarație privind identitatea Celui Care I se arată acum cu Iisus Cel pe Care-L cunoscuse înainte. Cuvintele izvorâte din sufletul lui Toma reprezintă infinit mai mult decât o astfel de identificare. Ele reprezintă o

DOMNUL MEU ȘI DUMNEZEUL MEU!

Astăzi ne aflăm în Duminica a 2-a după marele Praznic al Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în Duminica Tomii. Pericopa evanghelică de astăzi este prima din cele 11 ale Învierii, menite să ne încredințeze de marele adevăr al Învierii lui Hristos, dar și de învierea noastră. Este clar că nu a fost deloc în intenția Sfântului Ioan Evanghelistul să ni-l înfățișeze pe Toma ca pe un necredincios. Și ceilalți apostoli au avut și ei nevoie de dovezi ca să creadă că Acela care li Se arată este cu adevărat Hristos Cel înviat. De aceea Domul le spune: „Vedeți mâinile și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți că Duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am” (Ioan 20, 39). Deci, Iisus „i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat” (Marcu 16, 14).

puternică mărturisire de credință: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” (Ioan 20, 28) O astfel de mărturisire nu este rodul vederii și al pipăirii. Sfântul Apostol Pavel va spune că nimeni nu poate face mărturisirea că „Domn este Iisus decât în Duhul Sfânt” (I Corinteni 12, 3). Astfel, mărturisirea lui Toma dovedește că inima sa este acum deplin și definitiv străpunsă de harul credinței. Deci, Toma, care cu puțin timp înainte fusese etichetat ca fiind „necredincios”,

a suferit o profundă transformare interioară prin intermediul Harului Sfântului Duh, devenind Toma cel credincios. Acest lucru l-a dovedit Sfântul Apostol Toma cu prisosință, prin râvna sa cu care a propovăduit pe Hristos cel înviat, în zona Orientului misterios până în India, unde a primit moarte mucenicească pentru Hristos, având pe buzele sale cuvintele: „Hristos a înviat”! ❖

Părintele Adrian Chiriță

CUM AM ÎNTÂMPINAT ANUL ACESTA ÎNVIEREA DOMNULUI?

„Hristos a Înviat!” am strigat și în acest an. Și ne-au răspuns cei apropiați. În casele celor singuratici doar îngerii au îngânat răspunsul, căci lacrima noastră a oprit glasul a se face auzit. Doar pe altarul inimii noastre, în Sfânta Liturghie – vizionată, nu trăită – Hristos învie din mormânt, după ce, coborând în adâncul iadului, scoate la Lumină sufletele ce-și așteptau izbăvirea de la izgonirea din Rai. „În mormânt cu Trupul, în iad cu sufletul, ca un Dumnezeu, în rai cu tâlharul și pe tron împreună cu Tatăl și cu Duhul ai fost Hristoase, toate umplându-le, Cel ce ești necuprins”. Hristos a Înviat și ne-a făcut părtași Luminii și Mântuirii, dar noi, Biserica Sa, nu am fost în comuniune, nu am primit lumina fizică acolo, lângă biserică, cu tot Cosmosul martor și participant la Înviere.

Izolați în case, cu zeci de mii de forțe de ordine în întreaga țară și zeci de elicoptere scrutând din înalt orice mișcare din afara curților oamenilor, românii abia dacă au fost împreună în acea noapte. Timid, unii preoți, după ce au strigat „Veniți de primiți Lumina!” și „Hristos a Înviat!”, au pornit pe străzile din jurul bisericii cu lumânarea în mână, strigându-le celor de la ferestre salutul pascal. Doar aceia, cu candelile aprinse, au răspuns, din tot sufletul „Adevărat a Înviat!”.

Altfel nu s-au cutremurat cartierele de troparul Învierii, care ar fi spart izolarea noastră, ne-ar fi unit pe toți, ne-ar fi eliberat de frică, de impuneri, ne-ar fi arătat oameni cu adevărat LIBERI în fața lui Dumnezeu și în fața lumii!

În noaptea pascală, la geamul multora nici măcar Lumina Sfântă nu a pâlpâit. Abia dacă într-un bloc erau deschise becurile la vreo 10 apartamente. Și dacă la câteva geamuri se zăreau candelile aprinse!

Mă întreb oare câți au așteptat cu înfrigurare această noapte a Învierii? Câți au fost deasupra „tradițiilor” – ciocnit ouă, mâncat miel, cozonac și pască – trăind Învierea cu sufletul mai flămând ca niciodată de libertate, de izbăvire, de comuniune cu Cerurile și cu Dumnezeu-Fiul, cel Înviat?

Câți ne-am golit de manipulare și minciuni - împotriva lui Dumnezeu, a Bisericii Sale, a clerului și credincioșilor care fac parte nemijlocită din ea - câți am căutat să avem în casele noastre Lumina Sfântă și Paștele, ca semne văzute ale

bucuriei Învierii, ale dezrobirii noastre din lanțurile păcatului și trăirii vremelnice și ușurate, fără rost spiritual și perspectivă harică?

Și totuși în parohia noastră am avut binecuvântarea de a avea parte de slujbe minunate în mare parte din Postul Mare și în noaptea de Înviere. Preoții bisericii Șerban Vodă s-au gândit la miile de enoriași care sunt siliți să stea în case fără a putea participa la Liturghii, la Denii și care nu s-au putut spovedi și împărtăși. Din dragoste pentru ei, din tristețe și amărăciune, au decis să le facă un dar: slujbe transmise pe You Tube dintr-o biserică înveșmântată de sărbătoare, la un nivel de calitate excepțional. Pentru ca oamenii să poată trece peste amărăciunea depărtării. Să fie încântați să privească frumusețea bisericii noastre, să fie mai aproape de icoane și de sfinții din fresca bisericii, să se bucure de vederea preoților duhovnici și să se lase purtați spre ceruri de glasurile îngerești ale psalților noștri. Nu v-am ascuns niciodată că aceste lucruri s-au putut face doar cu mari jertfe materiale. Căci, desigur, acestea nu sunt la vedere și cel care dăruiește nu dezvăluie niciodată cât a investit. Dimpotrivă! Cel ce dăruiește o face necondiționat, altruist, cu imensă dragoste, bucurându-i pe cei iubiți.

Noi suntem cei iubiți, cei mângâiați în tristețea noastră. Și alături de noi, enoriașii parohiei Șerban Vodă, s-au bucurat români din întreaga țară și de prin lume, și ei în lipsă de cele duhovnicești. Din Italia sau Germania, din Spania sau Canada, din

Scotia sau America, mii de români au vizionat slujbele transmise în direct.

Și așa ne-am ostit o clipă dorul de biserică, de biserică noastră. Căci înfrățiți cu alți creștin ortodocși din lumea toată, ne-am simțit ca fiind umăr lângă umăr, cu lumânările speranței aprinse, înfățișându-ne și predându-ne toți împreună în rugăciune milei și dragostei lui Dumnezeu. Ne aflam toți, înveșmântați în lumină, în cea mai mare și mai frumoasă catedrală ortodoxă din lume. Nezidită încă decât în inimile noastre.

Mulți ierarhi, preoți și călugări au apărut încă de la începutul pandemiei și ne-au transmis cuvântul lor de îmbărbătare tuturor celor care am fost afectați de această criză și care ne-am resemnat în izolare, căci nu mai puteam fi la slujbe în biserică, nu ne mai puteam închina la icoane și la sfințele moaște, nu ne mai puteam împărtăși de Sfintele Taine: Spovedanie, Euharistie sau Maslu. Și chiar nu mai puteam să mergem la mormintele celor dragi. Multe cuvinte frumoase am citit sau auzit în această perioadă, semn că Biserica este vie prin monahii și clerul Său, cei care ne ies mereu în întâmpinare și nu ne lasă fără cuvânt de folos și de zidire.

Astfel de cuvinte am găsit și la Preasfințitul Părinte Macarie Drăgoi, episcopul românilor ortodocși din Europa de Nord. Aș vrea să vă bucur cu cât mai multe fragmente din Pastorală de Paști a vrednicului ierarh, căci acesta nu conține să se gândească la românii din eparhia sa, dar și la ortodocșii din țară.

Mai mult ca niciodată, Biserica Ortodoxă din țară a fost în acest Post Mare, în perioada stării de urgență, păzită strașnic de atei și progresiști, care au stârnit scandal pe orice manifestare legată de activitatea Bisericii. Și asta a înțeles-o foarte bine PS Macarie, participând la durerea noastră.

Hristos este alături de noi, iar Maica Domnului nu-și uită fiii lacrimilor sale

† «Cuvântul meu pastoral de Înviere din acest an al mântuirii 2020 va fi altfel. Căci altfel este și prăznuirea Sfințelor Paști. Este o prăznuire tristă și pustie, pentru că tu, iubite frate, iubită soră, nu ești aici. Cum poate fi praznicul praznicelor, sărbătoarea sărbătorilor, bucuria bucuriilor, prilej de tristețe? Da, este prilej de tristețe atunci când cel chemat să primească Sfânta Lumină, atunci când cel pentru care spunem: „Cu credință și cu dragoste să vă apropiați”, lipsește. Adică atunci când tu, iubite frate, iubită soră, nu ești aici, de față.

† Este o vreme a despărțirii, a separării și a izolării sociale, dar și liturgice. O izolare impusă pe temeuri omenești, slabe, contestabile, ca orice teme izvorât din înțelepciunea acestui veac. Acest aspect este dureros, căci noi știm că cel care desparte, care separă este, în ultimă instanță, diavolul, „stăpânitorul acestei lumi” (Ioan 14, 30). Cel care ne izolează unul de altul și ne lipsește de comuniune. Cel care ne separă de Hristos și de Sfintele Taine. Cel care ne închide în mormântul carantinei. Ne ferim, la sfatul „împăratului împăraților” (Apocalipsa 18, 9), unul de altul, în numele izbăvirii de un virus, însă cine ne ferește de „frica și așteptarea celor ce au să vină peste lume”? (Luca 21, 26) De alienarea, disperarea, singurătatea, sentimentul de abandon și de părăsire pe care prea mulți dintre noi, iubite frate și iubită soră, le simțim în aceste zile?

† Aș vrea, preaiubiții mei, să vă încredințez că Biserica a trecut prin plăgi, epidemii mult mai grave și molipsitoare decât ceea ce trăim astăzi. Epidemii de boli cumplite au decimat Imperiul Roman. O mare epidemie de ciumă a devastat Imperiul Bizantin pe vremea Sfântului Împărat Iustinian cel Mare, ctitorul Catedralei Sfânta Sofia din Constantinopol, până și acesta a zăcut bolnav, însă s-a vindecat. Epidemie de ciumă a fost și la noi în țară și în alte locuri în trecutul îndepărtat. Chiar și în timpul vieții Sfântului Calinic de la Cernica, a fost o epidemie de ciumă, după cum aflăm din Patericul Românesc. Bunicii și străbunicii noștri au trecut prin epidemii de holeră, de tifos și prin gripa spaniolă. Înaintașii noștri au traversat aceste grele încercări, înfruntându-le creștinește, prin rugăciune, prin procesiuni, prin cinstirea

icoanelor Maicii Domnului și a sfințelor moaște ale sfinților ocrotitori. Astfel au fost izbăviți, s-au ridicat, viața a mers mai departe, lumea nu a stat pe loc.

Însă noi trăim acum, iubite frate și iubită soră, și este cazul să o conștientizăm grabnic, într-o lume care L-a scos pe Dumnezeu din centrul ei și pentru care Liturgia este o oarecare adunare publică cu grad ridicat al riscului de infectare. Pentru această lume, noi suntem o amenințare, un risc, un pericol.

† Iată cât de greu v-a fost vouă, iubiților, cei din țara-mamă, România, în toată această perioadă. Cu greu vi s-a acordat o mângâiere, o consolare, de Sfintele Paști, însă nu fără a plăti un preț scump, nu fără a fi arătați cu degetul și puși la stâlpul infamiei. Și pentru ce? Pentru a fi lăsați să luați lumină unul de la altul, pornind de la altarul Bisericii, respectând regulile. O ocazie de a uni România, cu un lanț al luminilor Învierii, trecute de la unul la altul, a fost transformată într-un prilej de intimidare a celor credincioși. O ocazie de a contrapune contagierii patologice, „contagierea” cu Lumina Învierii, adică un eveniment care ar fi adus seninătate, pace, încredere pentru toți, nu doar pentru cei credincioși, a fost prezentat ca un eveniment ce va produce „înmormântări”.

Vai, ce înșelare! Vai, ce greșală!

† Da, iubiții mei, este pandemie. Însă „leacul” născocit acum provoacă o infodemie dezlănțuită asupra lumii: confuzie, tulburare, groază, revoltă, frustrare, neliniște. Și tot cei care l-au născocit ne „liniștesc” spunându-ne că e doar începutul, că lumea nu va reveni la cele dinainte, că vom trăi într-o „nouă normalitate”. Care să fie aceasta? O lume stăpânită de și prin frică? O lume a interdicțiilor? Ce loc vom avea noi, credincioșii, și adunările noastre în casa Domnului într-o astfel de lume?

† Însă vreau să te încredințez din toată inima de aceasta: Dumnezeu nu ne va părăsi! Hristos nu-și abandonează prietenii! Maica Domnului nu-și uită fiii lacrimilor sale! Sfinții ocrotitori nu-și vor astupa urechile! (...) Mântuitorul a trecut prin această experiență a părăsirii totale de către Părintele Său, tocmai pentru a fi alături de noi în clipele părăsirii noastre! Așadar, va fi o cale pentru noi! Vom primi răspuns dacă ne vom ruga! Lacrimile noastre nu vor fi trecute cu vederea!»

În Duminica Tomii să ne arătăm și noi deplin luminați în credință

După șase săptămâni de carantină, în care am fost ruși de biserică, am avut șansa să ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Această încercare ne-a făcut să ne cunoaștem mai bine, să ne cercetăm cu luare aminte și să ne definim cu mai mare acuratețe relația noastră cu Dumnezeu. Desigur, cei mai mulți dintre noi n-am cerut să-L vedem și să-L pipăim pe Dumnezeu pentru a ne încredința că El există, că a murit și a înviat pentru noi, pentru mântuirea noastră.

Și cu toate acestea, perioada de izolare a fost un test de credință. Ce fel de credință avem fiecare dintre noi? Ce fel de Biserică suntem? Câți dintre noi suntem creștini practicanți? Și mai ales cum mai arată societatea noastră: câți sunt atei, câți sunt veșnic în luptă cu Biserica – să ne înțelegem, cu cea Ortodoxă – câți sunt „numai” anticlericali, deși se bat cu pumnul în piept că ei sunt „spirituali” și cred în Dumnezeu, iar rugăciunea pot s-o facă doar în casa lor... Urmează apoi membrii altor confesiuni religioase. Unii dintre ei au „rezolvat” relația lor cu Dumnezeu, sunt atotcunoscători ai scrierilor biblice, dețin adevărul suprem și de aceea se consideră îndreptățiți să sară în „apărarea lui Dumnezeu”, atacând credința creștinilor ortodocși și mai ales Tradiția lor. Nu se sfiesc să ne dea lecții, să lovească în cele sfinte ale Bisericii Ortodoxe, de multe ori cu un limbaj de cel mai jos nivel.

Toți cei menționați, „luminați” la minte, atacă permanent Biserica, clerul și pe credincioși. Toleranți în multe alte

chestiuni, uneori prea toleranți, când vine vorba de Biserică și credincioși nici o violență verbală nu este prea mult. E un război care se poartă cu Biserica și credința de mult. Și el face victime printre cei puțin anorați în învățătura drepte credințe. Și așa ajung mulți pe „no man's land”, adică pe teritoriul nimănui. Căci acolo nu mai sunt cu Dumnezeu, ci cu dumnezeul lor, nu mai au Harul și Tainele Bisericii. Și așa, fără comuniune liturgică și euharistică ajung chiar să se lepede. Nu mai departe de acum zece zile, un cunoscut progresist, fiul unui mare actor român, ne-a oferit un spectacol isteric de lepădare, căutând să ne convingă că el este un om „spiritual”.

Aceste săptămâni au fost pentru noi o probă de credință. Ne-am adâncit oare mai mult în rugăciune și priveghere? I-am chemat mai aproape de noi pe Maica Domnului și pe sfinți? Am citit mai mult din Sfânta Scriptură și din cuvintele Sfinților Părinți? Am simțit dorul de biserică, de slujbe și de Sfintele Taine? Am simțit durere că suntem lipsiți de biserică și depărtați de preoții noștri? Ne-a durut sufletul atunci când, deși aveam cu toții nevoie de mai multă rugăciune, unii, în loc să se alăture acestui demers al creștinilor, mai mult loveau în Biserică, în cler și credincioși? De parcă Biserica adusesse pandemia și ea era cea care se purta despotice și iresponsabil, răspândind boala în societate! Nu a contat nici faptul că la toate acestea Biserica a răspuns cu discreție și responsabilitate, nici faptul că ierarhii, preoții și credincioșii au fost de multe ori jigniți, urmăriți și reclamați penal. Din fericire multe dintre aceste reclamații nu au fost sustenabile juridic.

Așadar, turma mică a lui Dumnezeu a avut – și mai are încă – parte de multe încercări. Dar în acestea ne-am întărit, ne-am lămurit ce fel de creștini suntem, am înțeles cum trebuie să mergem mai departe. În lupta asta dusă împotriva Bisericii mulți au căzut în capcana celor cu multă școală în tehnica manipulării și s-au lepădat, chipurile, de biserică văzută. Azi nu mai trec pe biserică, căci au dumnezeul lor în suflet. Cu durere am constatat că mulți au lepădat crucea, la propriu. Din ce în ce mai puțini își mai fac

cruce, adică își mai amintesc de Sfânta Treime, atunci când trec pe lângă o biserică! Și ce este aceasta decât lepădare? Tocmai acum când Dumnezeu doar și-a întors puțin capul de la noi, cei care Îl supărăm cu necredința și păcatele noastre, și ne-a lăsat în măreția gândirii și puterii noastre, iar noi ne-am înecat în boală, suferință, frică, deznădejde. Acestea toate trebuiau să fie pentru noi un moment de revenire, o scuturare din vremelnicele cântece de sirenă ale lumii. Tocmai acum Dumnezeu aștepta de la noi trezire, pocăință și smerită întoarcere. Nu ne cerea mult. Voia doar să vadă că-L iubim.

Revenind la Toma, acesta nu a fost un necredincios. Îndoiala sa cerea o cercetare și o confirmare a ceea ce cu sufletul el tânjea. Se spune că lui Toma i se spunea Geamănul pentru că semăna bine cu Mântuitorul. De aceea, Învățătorul îi încredințează o misiune și-l îndepărtează înainte de Pătimiri de Ierusalim. Ca să nu fie prins în locul Lui. Așa că el nu a fost prezent la multe din evenimentele care au dus la răstignirea și Învierea Domnului. Femeile mironosițe sunt primele care-L văd pe Domnul înviat. Lor le spune „Bucurați-vă!”, gata cu întristarea. Ucenicilor, înspăimântați și dezorientați, li se arată intrând prin ușile încuiate. Lor le spune „Pace vouă!”, căci erau tulburați și înfricoșați. Îi cheamă la venire în sine și la nădejde și credință. Dar pe Toma nu-l încredințează, nu-l limpezește nimeni. El nu este un necredincios. Căci ce bine ar fi ca necredincioșii zilelor noastre să fie asemenea Apostolului Toma! Dacă ei ar refuza să creadă pentru că, mistuiți de dragostea lui Dumnezeu, vor să-L atingă și să strige de bucurie: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”, dar ei suferă de alte tipuri de necredință, una mai rea decât alta.

Avem necredința ateilor declarați, care duc neîncetat un război cu Dumnezeu și

cu cei credincioși. Chiar dacă veacurile trecute au arătat la ce duce ateismul militant, responsabil de torturarea și moartea a sute de milioane de oameni, totuși vedem că din nou, uitând lecția istoriei, atei militanți sunt laudați și promovați. Așa au ajuns să se creadă mesianici.

Observăm și necredința seculariștilor, care nu-L contestă pe față pe Dumnezeu sau Biserica Sa, dar care militează cu înverșunare pentru evacuarea Acestuia din viața socială și din spațiul public. Îi vedem că vor să scoată icoanele și orele de religie din școli și că nu acceptă ca Biserica - din care facem parte și noi, mirenii - să aibă un cuvânt de spus în treburile publice sau să-și apere interesele în societate.

Apoi este necredința fățarnicilor, a celor care pretind că și ei cred în Dumnezeu, dar nu acceptă Biserica și învățăturile de credință ale acesteia. Ei pretind că Biserica ar fi o structură de putere care îndoctrinează și falsifică învățătura Domnului. Ei răstălmăcesc Scripturile și poruncile evanghelice și-L transformă pe Dumnezeu într-un vehicul al propriilor lor ideologii, Care ar fi de acord, de pildă, cu căsătorii homosexuale și cu alte căderi morale ale societății de astăzi.

Așadar, luați aminte la aceste necredințe și la cei care le propagă cu multă virulență și manipulare. Feriți-vă de aluatul fariseilor și saducheilor, așa cum spune Mântuitorul. E vremea să ne lepădăm de aceste false lumini, să ne apărăm credința și să ne schimbăm viața așa cum Dumnezeu ne-o cere. Căci am văzut chiar în aceste zile cum El Însuși lucrează și cum este aproape de noi tot timpul. E vremea să-L vedem și să-L urmăm. Căci cu dragoste ne așteaptă pe toți. ❖

Maria Buleu